Iulian Iamandi

Zece la istorie

O muscă neagră, cu aripile strânse, se plimba curioasă pe capacul deschis al penarului meu. Aş fi vrut să îmi întind încet-încet mâna dreaptă şi să-l închid în viteză. Întotdeauna mi-a placut să prind muşte. Doamnei Olimpia nu-i plăceau isprăvile astea şi de m-ar fi prins, mi-ar fi înşurubat din nou pe pielea capului inelul ei cu piatră roşie. De fiecare dată, mama îşi dădea seama că iar nu am fost cuminte la şcoală, de cum vedea roşeala pielii şi cucuiul martor al pedepsei. Ofta, şi nu zicea mai mult. Tata m-ar fi altoit zdravăn, dar nu ma vedea. Stătea toata ziua acolo, în patul lui, pe întuneric, departe de lume şi chiar de noi. Nu mai avea nevoie de nimic, deşi mama îl iubea în continuare şi încerca să îl umanizeze din nou.

Trecuseră deja zece din minutele orei de istorie şi testul meu arăta imaculat, cu excepţia titlului şi subiectelor, restul colii rămăsese albă, ca şi cum suferise o demarcaţie: partea scrisă era a lor, a oamenilor care învăţau – a profesoarei Olimpia, care ştiuse ce să întrebe, iar albul pentru proştii ce nu aveau habar să răspundă.

Ce să răspund? Istoria oricum era urâtă… Tata era unul dintre cei care nu mai vroiau sa audă de ea. De fiecare dată când la televizor se dădea un film cu razboi, din partea lui de cort, de dincolo de pătura ce-l separa ca într-o cuşcă, se auzeau înjurături, iar mama ieşea în fugă de după pătura ce atîrna din tavan până pe pământ, din camera ei spre a-i da câteva calmante şi a-l pune la somn ca pe copii.

Cincisprezece minute. Doamna Olimpia, masivă, se ridicase cu greutate de la catedră şi îşi frământa îngrijorată mîinile grăsuţe privindu-mă cum, în fundul clasei, mă uitam la musca de pe penar. De dimineaţă, când mă adusese mama la şcoală, vorbiseră. Eram în pericol sa repet anul, dacă rămâneam corigent şi la istorie. La matematică şi la chimie, clar, nu mai puteam recupera, dar profesoara insistase la şedinţă că la materia ei puteam să trec, dacă îmi dădeam silinţa. Zicea că pe vară mă vor trece din milă şi colegii ei, apoi voi ajunge la vreun liceu mai lipsit de pretenţii. Mă enervau la culme, toţi, de câte ori îi auzeam că nu sunt băiat prost, doar cam putoare…

Douăzeci de minute. Ceasul de deasupra uşii socotea nepăsător timpul. Ce bine-i să fii ceas. Stai cuminte pe un perete şi nu oboseşti. Până şi braţele îţi sunt învârtite de către baterie. Tu nu faci nimic-nimicuţ. Dar nici fotbal nu joci…

Treisprezece şi douăzeci şi cinci. Ultima oră. Ce mişto. Are să se sune pâna la urmă. Ghiozdanul în spinare şi roiu, în curtea şcolii. Mingea celor de la a opta B e din piele – piele! Se duce drept, ca raza la lanternă. În pauza mare am avut timp să dau două, unul exact la vinclu de nu a avut timp fraierul ăla de la ei din clasă să se mişte de pe linia porţii. Sunt meseriaş. Mi-au zis să facem una dupa ore, dar să fiu la ei în echipă.

Aproape fără douăzeci. Musca zboară, speriată de bufnetul cărtii de istorie care mă sperie şi pe mine. Mă uitam la ceas şi n-o văzusem pe doamna Olimpia venind.

— Copiază, nesimţitule! Păcat de…

N-a continuat. Mi-a trântit manualul şi s-a răsucit îndepărtându-se grăbită de ultima bancă – aia a mea. Parcă ar fi fost profesoară la handicapaţi, la ăia de au bube din cauza radiatiilor. Ce aş râde s-o văd că mîine-poimîine predă la nucleari, să se spele cu spirt pe mîini după ce pune notele în catalog. Atunci, într-adevăr ar fi păcat…

Ce vacă şi doamna Olimpia, asta. Mi-a adus Istoria când oricum nu mai am timp să copiez… Privesc ceasul cu dezgust. Ce-a trecut timpul…

Iau stiloul între degete şi mă uit nehotărât la paginile cărţii între care a lăsat-o deschisă profesoara. Exact subiectul pricipal al testului. În stânga, pe jumate din foaie este poza vaporului scufundat în Dunăre, ăla care a fost motiv de război. Este o fotografie de la momentul lansării lui la apă, din şantierul naval unde i-au sudat tablele muncitorii ucraineni, la ei în ţară. Ca şi tata, tot sudori. Câte vapoare n-o fi sudat şi el la Galaţi, pe şantier? O fi fost vreunul din ele motiv de ceartă aşa mare ca ăsta, de-au murit atâţia oameni? Scot capacul şi-l învârt pe filetul de deasupra peniţei. Refuz să citesc, măcar, lecţia. Are tata dreptate când spune să nu cred ce e în cărţi. Realitatea o ţin ascunsă cei care, ca şi el, se ascund în corturi, pe întuneric, în spatele păturilor care-i separă de tot şi de toate.

Clopoţelul răsuna cu clinchetul amplificat de ecoul bisericii. Doamna Olimpia, se apropie în viteză şi închide cartea cu zgomot. Îmi simt urechea dreaptă smucită şi mă ridic de pe scaun ca să atenuez durerea, când profesoara mă trage în sus. Piatra inelului ei îmi străpunge pielea capului şi se roteşte ca un burghiu de parcă ar încerca să îmi ajungă la creier. Nu zic nici câr. O să mă lase ea în pace.

— Îţi trebuia zece, ca sa treci! Repetentule…

Tac. O să tacă şi ea la un moment dat.

— Uită-te la mine, când îţi voresc! ţipă doamna Olimpia, răsucindu-mi urechea în aşa fel încât faţa mi se întoarce către a ei. De ce m-o chinui? Am fost cuminte toată ora, îmi zic nemulţumit. Dar ea continuă să ţipe, de parcă aş fi fost eu vinovat de bombele nucleare, de casele distruse ori de oamenii iradiaţi. Cred că nici de-ar fi avut în faţa un prizonier ucrainean nu ar fi zbierat aşa de tare.

— Mama ta se chinuie din greu, pentru tine şi tatăl tău, golanule! Tu nu ştii decât minge – minge – minge… De ce oare, în locul tău nu a scăpat unul dintre copii iradiaţi?

Mă doare mai rau decât trasul de ureche şi înşurubarea de pe chelie. Nici eu nu-s prea fericit. Mi-a cazut tot părul şi de doi ani nu am mai crescut nici un milimetru. Mi-a stagnat creşterea, a zis nenea doctorul militar al taberei de refugiaţi.

— Mă boule, acolo a rămas tatăl tău fără picioare! Acolo s-au jertfit atâţia taţi, pentru ca tu să fii din nou la şcoală! Dar, tu şi alţii ca tine, nu meritaţi această nouă viaţă!

Noua viaţă, cu fotbalul prin curtea bisericii în care acum funcţiona şcoala generală a taberei de refugiaţi din zona unde se dăduse nucleara, era într-adevar mişto. Sigur, pentru doamna Olimpia era mai bună. La cât era de grasă şi sănătoasă, probabil mânca numai din conserve şi nu fusese iradiată. Ce stie ea? Poate doar de la ştiri…

Încă nu se terminase calvarul. Profesoara continua să ţipe la mine sudălmi profesoreşti. Ca şi înainte de război. Ei parca nu se schimbaseră deloc.

Undeva, înspre tavanul pictat în icoane, deasupra umărului stâng al doamnei de istorie, apăruse din nou musca. Făcea rotocoale, nehotarându-se încă să se aşeze pe ceva. Probabil că ţipetele o derutau. Am privit-o încercând să mă depărtez în minte de tortura profesoarei.

— Spune-mi două vorbe despre război, acum, că nu mai treci în veci la istorie! răcni deodată, mai tare decât până acum, doamna Olimpia.

Mi-am strâns buzele. Strâns.

— Două vorbe, să ştiu că tatăl tău nu a rămas infirm pentru un ignorant ca tine! insistă profesoara, cu ochii gata să-i părăsească obrajii umflaţi.

Am deschis gura dar am închis-o repede la loc. În ochi am simţit mii de ace împungând spre a sparge baloanele unde erau ascunse lacrimile. Ştiam despre război, mai multe decât cuprinseseră paginile manualului de istorie.

— Care au fost cauzele pentru care ţara noastră a declarat război Ucrainei? întreba doamna Olimpia tremurând de furie.

Mi-am desfăcut larg nările şi am tras adânc aer în piept, încercând să stăpânesc şuvoiul de lacrimi care forţau să iasă. Nu mai vroiam să îmi amintesc nimic.

— Canalul Bâstroe şi vaporul pe care îl ai în poză, la lectia pe care trebuia să o ştii!

I-am întors spatele şi mi-am înhăţat ghiozdanul, după care am împins scaunul şi am luat-o la fugă dând la o parte pânza de cort care delimita clasa noastră. Am luat-o la fugă pe coridorul din mijlocul bisericii, urându-mi lacrimile. Mai repede, mai repede, până afară, unde era terenul de fotbal cu porţile făcute între caişi. Cei de la B probabil începuseră meciul şi nu mai prindeam loc în echipă. Ce prost era tata. Fära picioare, cum să mai poţi juca fotbal?

- *Sfârsit* -